

de Tvivlsmaal, som følge af denne Lov. Derved faar denne Paragraf en bedre Affattelse, hvis Formulering jeg allerede antydede i Lørdags, og den kunne vi ubetinget tiltræde.

Endelig er der vist ogsaa fuld Tilslutning til Ministerens Forslag under Nr. 4, hvorved Lovforslagets § 4 undergaar en lille Forandring. Den lyder nu i vor Affattelse saaledes: „Til Personer, hvis Lønningsforhold ere ordnede ved Lønningsslove osv. ydes intet Tillæg efter nærværende Lov“. Dette foreslaar Ministeren ændret til „hvis Lønninger ere ordnede efter Lønningsslove“; det vil altsaa sige, at kun, hvis deres Lønsatser ere undergaaede virkelige Forandringer, skal det udelukke dem fra Andel i nærværende Lov, men ikke hvis f. Eks. Oprykningsforholdene ere forandrede, hvis Betalingsmodus som f. Eks. Timebetaling er forandret, eller hvis Tjenestetiden er bleven forlænget, eller Søndagstjenesten er indført ved et Museum, og Betalingen derfor er bleven forhøjet; thi det kan man ikke kalde egentlige Forandringer i Lønningerne. Jeg anser Ministerens Forslag paa dette Punkt for en Forbedring og anbefaler ærede Medlemmer at stemme derfor.

Realitet er der, som Finansministeren ogsaa sagde, kun i Forslagene under Nr. 5 og 6. Ved Nr. 5 foreslaas vor Tidsgrænse Januar 1899 ændret til Januar 1900; det vil altsaa sige, at medens vi mene at Etater, hvis Forhold ere blevne ordnede ved Lønningsslove efter Januar 1899, skulle være undtagne fra Lønningstillæget, foreslaar Ministeren, at dette kun skal gælde om Etater, hvis Forhold ere blevne ordnede efter Januar 1900. Som den højtærede Minister bemærkede, vedrører dette væsentlig Toldetaten. Det er ikke rigtigt, at Undtagelserne i Paragraffen overhovedet kun komme til at omfatte Toldetaten. Der er i Virkeligheden, en hel Del mere, der er adskillige Lønninger, som ere blevne fastsatte paa Finansloven og reformerede der i de sidste Aar, og som ikke ville faa Andel i dette Tillæg. Det er altsaa heller ikke saadan, som Ministeren siger, at der vises en særlig Tilsidesættelse mod Toldetaten, det er aldeles ikke saaledes, at man skulde mærke den Stand som en, der ikke fortjener lige saa gode Lønningssvilkaar som andre. Er der taget Hensyn til Toldetaten, bestaar det netop deri, at en Del af denne Etat har faaet sine Lønningsslove ordnede ved ganske ny Lønningsslove. Efter den højtærede Ministers eget Udgangspunkt for sit Lovforslag maatte

han ret naturligt komme til ogsaa at undtage Toldetaten. Hans Oplysninger om de Prisstigninger, som havde fundet Sted, gik ud fra Slutningen af 1898. I 1899 var vi allerede under den af ham omtalte Prisstigning, i 1899 naaedes Maksimum, og vi ere jo nu allerede adskilligt derunder, som den ærede Minister har vist. Man kan altsaa forudsætte, at man ved i Vinteren 1899 at fastsætte Lønninger for Toldvæsenet har taget Hensyn til den almindelige økonomiske Situation, men navnlig — og det er jo vort Hovedsynspunkt — har man taget Hensyn til den *Standard of life*, den Levofod, som Lovgivningsmagten mente tilkom den paagældende Etat. Jeg skal bemærke, at denne Lov af 24de Marts 1899, er bleven til i fuldkommen Forstaaelse mellem begge Rigsdagens Ting og Regeringen. Den daværende Finansminister var ganske vist ikke glad ved visse Ting i Loven, nemlig de Inddragninger af visse Toldembeder og de Indskrænkninger af Krydstoldvæsenet, som fandt Sted, men derimod opnaaedes der fuldstændig Enighed om de da foreslaaede Lønningssatser. Vilde jeg nu rette det Spørgsmaal til den højtærede Finansminister, om han kunde tænke sig, at han i den Rigsdag, som vilde begynde sin Virksomhed i indeværende Aar eller i en meget nær Fremtid, vilde have Mod til at fremsætte Forslag om ny Lønningsslove for Toldvæsenet, tror jeg ikke, han turde svare, at han til en fornuftig Arbejdsplan for Rigsdagen vilde henregne Forslag om saadanne Toldlønningsslove. Men naar det er saa, er det ganske urigtigt at gøre gældende, at der gøres Toldetaten Uret, naar den ikke kommer ind under en Lov af den Beskaffenhed, som vi her have bragt i Forslag. Den Grundtanke, hvorfra Forslagsstillerne ere gaaede ud, er nemlig den at opfatte det som — jeg brugte det Udtryk før — en Ventepenge, indtil man naar til en Revision af disse Lønninger, en Revision, om hvis Nødvendighed vi i Grunden alle ere enige. Efter den Begrundelse kan man ikke komme til at tage Toldetaten med, thi i saa Tilfælde vil Lovforslaget for vort Vedkommende komme til at svæve ganske i Luften. Man kan udtale sin Beklagelse over, at kun en Etat har faaet sine Lønningsslove ordnede, og man kan maaske, hvis den ærede Finansminister vil gøre det, udtale en Beklagelse af, at hans Forgængere have vist en saa ringe Omsorg for Toldetatens Personale, at det først nu har opnaaet Kaar, som man allerede da var misfornøjet med i Post- og Telegrafetaten, men derom skal